

ע"פ 4111/14 - זיאד קורד, טארק קורד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לעערורים פליליים

ע"פ 4111/14

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט צ' זילברטל

המערערים:
1. זיאד קורד
2. טארק קורד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדיון וגזר הדיון של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 27.4.2014 בת"פ
12-51845-05-12 שניתנו על ידי כבוד השופט הבכיר צ'
סgal

תאריך הישיבה:

כ"ח בסיוון התשע"ה (15.6.2015)

בשם המערערים:
בשם המשיבה:

עו"ד דוד ברהום; עו"ד מיכל רובינשטיין
עו"ד סיון רוסו

פסק דין

השופט ס' ג'ובראן:

עמוד 1

לפנינו ערעור על ההחלטה דין מיום 5.12.2013 ועל גזר דין מיום 27.4.2014 של בית המשפט המחויז בירושלים (השופט הבכיר צ' סגל) בת"פ 12-51845-05-12, במסגרתו הורשע המערער 1 בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (להלן: עבירות הקשר), לפי סעיף 499(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הלבנת הון, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון); מרמה, עורמה או תחבולה, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסת [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); אי קיום דרישות, לפי סעיף 220(5) לפקודה; וuisוק במתן שירותים מطبع ללא רישום, לפי סעיף 11יב לחוק איסור הלבנת הון. כמו כן, לביקשת המערער 1, לאחר הרשותו ולפני מתן גזר דיןו, צורף להליך כתוב אישום מתוקן שהוגש נגדו בת"פ 14696-04-12 (להלן: כתוב האישום הנוסף) בגין הוא הורשע בעבירות של פעולה ברכוש טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור); איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; והפרת חובת דיווח, לפי סעיף 10 לחוק איסור הלבנת הון. המערער 2 הורשע בביצוע עבירות של הלבנת הון, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; הפרת חובת דיווח, לפי סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון; מרמה, עורמה או תחבולה, לפי סעיף 216(5) לפקודה; אי קיום דרישות, לפי סעיף 220(5) לפקודה; וסיווע לחטיפה לשם סחיטה (להלן: עבירת הסיווע), לפי סעיפים 372 ו-24 לחוק העונשין. יצוין, כי עבירת הסיווע יוכשה לערעור לאחר שהמשיבה ביקשה שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

בגזר הדין, הושתו על המערער 1 ארבע שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי חוק איסור הלבנת הון; וקנס בסך של 100,000 ש"ח או 12 חודשים מאסר תמורה. על המערער 2 הושתו שש שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, שלא יעbor תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 3(א) או 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; קנס בסך של 25,000 ש"ח או שמונה חודשים מאסר תמורה; ופיצויים בסך כולל של 50,000 ש"ח.

כתב האישום

כתב האישום בת"פ 12-51845-05-12

2. נגד המערערים הוגש כתוב אישום המיחס להם ביצוע עבירות במסגרת ששה אישומים. לפי עובדות החלק הכללי של כתוב האישום, המערערים הנם אב ובנו, ובבעלותם שני עסקים למatan שירותים מطبع הרשמיים על שם של המערער 2. בחלק הכללי של כתוב האישום מתואר כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, התרחשו בסיני חטיפות של אזרחים סודנים ואירטראים (להלן: החטופים) על ידי כנופיות של בדואים (להלן: החטופים או הבדואים). החטופים הוחזקו בתנאי שבי קשים, ואוימו על ידי החטופים כי יוצאו להורג אם לא ישולם עבורים דמי קופר. החטופים היו יוצרים קשר עם בן משפחה של החטוף בישראל ודורשים ממנו סכומים של אלף דולרים עבור השחרור. כמו כן, החטופים היואפשרים לחטופים לשוחח עם בני משפחותם, ובמהלך השיחה החטופים היו מתארים בbbc את תנאי השבי הקשים והמצוקה בה הם נתונים.

3. עוד על פי החלק הכללי של כתוב האישום, במחצית הראשונה של שנת 2011, יצר חלפן ירדני בשם נאדי קשר עם המערער 1 והציג לו להעbir כספים מאזרחים אירטראים וסודנים השוהים בישראל לבדואים השוהים בסיני, לצורך הכנסת בני משפחותם לישראל שלא כדין. השניים סיימו כי מספר הטלפון של המערער 1 יועבר לבדואים ואלו ישלו לו הודיעות טקסט עם מספר הטלפון של האירטראים והסודנים, סכום כסף שעיליהם לשלם ומספר קוד לזיהוי. כן סוכם, כי עם קבלת התשלום יאשר המערער 1 שהכספי התקבלו ואלו יועברו לבדואים. במועד שאנו ידוע במדוקן, שיטף המערער 1 את המערער 2 בפרטיו הקשר, וגם הוא החל לעבוד בהתאם למוסכם. צוין כי המערערים לא ניהלו כל רישום אודות הכספיים שהתקבלו במסגרת הסכם זה.

4. במסגרת חמשת האישומים אשר יוחסו למערערים מתוארים סיפורם של חמישה זרים השוהים בישראל, אשר קיבלו שיחה מהחוטפים שדרשו דמי כופר עבור שחזור קרוב משפחתם. בכל המקרים, קיבלו המערערים הودעת טקסית מהחוטפים, יצרו קשר עם מספר הטלפון שקיבלו, מהצד השני מישחו באמצעות קוד זיהוי, תואמה פגישה בבית העסק של המערערים לשם העברת הכסף ולבסוף המערערים העבירו את הכסף לחוטפים בסיני.

5. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך חודש פברואר 2012, א.ג. קיבל שיחה מאחותו השואה בסעודיה אשר סיירה לו כי החוטפים ביקשו סך של \$45,000 עבור שחזור קרוב משפחתם, ע. בสมור לכך, ע' יציר קשר טלפוני עם א.ג. והתacen בפניו שידאג לשחרורו, תוך שהוא מפרט על המכota והאינומים שהוא מקבל בשבי, לאחר ש-א.ג. השיג את הסכם המבוקש, נמסר לו קוד הזיהוי מהחוטפים, והמערער 2 התקשר אליו והורה לו להגיע לבית העסק. א.ג. הגיע עם חבר, כשהמערער 2 הוביל אותו לחדר מבודד ושם בוצעה העברה. המערער 2 הודיע לחוטפים כי הכסף שולם, העביר להם את הסכם והעביר לא.ג את הטלפון לשוחח עמו. פעולות אלה לא גבו, נרשם או דווחו כנדרש. בחולף מספר ימים ע' שוחרר והוברך לישראל.

6. על פי עובדות האישום השני, זמן מה לפני האירועים המתוארים באישום הראשון, ו', חברו של א.ג, ביקש ממנו סיוע בתשלום דמי כופר עבור אחיו. א.ג. שוחח עם המערער 1, מסר לו את הקוד, הגיע לבית העסק ומסר לידי המערער 1 סך של \$3,750. המערער 1 הודיע לחוטפים כי הסכם שולם והעביר אותו בהתאם למוסכם. פעולה זו לא גובטה או דווחה כנדרש. כעבור מספר ימים נמסר לו-ו' כי עליו לשלם סכום נוספת של \$30,000.

7. על פי עובדות האישום השלישי, בראשית חודש פברואר 2012, ט.ס. קיבל שיחה מאחיו, ק', שמספר לו כי צריך לשלם סך של \$3,200 לשחרורו. ביום 14.2.2014 ט.ס. קיבל שיחה בה נאמר לו להגיע עם הכסף לנקודות מגש וכך הוא עשה. במעמד מסירת הכסף שוחח ט.ס. עם ק'. כעבור שלושה ימים, החוטפים יצרו קשר עם ט.ס. ודרכו סכם נוספת של \$33,000, איימו שאם לא ישלם הם ירגנו את ק' וננתנו לו-ק' לבסוף ולספר על תנאי. בהמשך החוטפים ביררו אם ט.ס. השיג את הכסף וצינו כי הם לא יסכימו לקבל פחות מסך של \$20,000, ומשום זה הושג החוטפים נתנו לו את קוד הזיהוי. בהתאם, המערער 1 יציר קשר עם ט.ס. אשר הזדה בקוד, והורה לו להגיע לבית העסק. ט.ס. הגיע עם שני חברים, ושם בחדר פנימי הוא העביר למערער 2 את הסכם. לאחר מכן המערער 2 הודיע לחוטפים כי הכסף שולם והעביר להם אותו. פעולה זו לא גובטה או דווחה כנדרש. לאחרת התקשר ט.ס. לחוטפים אשר דרכו סך נוסף של \$13,000. ט.ס. חזר לבית העסק וביקש מהמערערים שיישבו לו את הכסף או שיאפשרו לו לדבר עם אחיו. המערערים אמרו שהם רק מעבירים את הכסף ודחוו אותו מחוץ לבית העסק.

8. על פי עובדות האישום הרביעי, בסוף חודש מרץ 2012, קיבל ט' שיחה מאחותו ואשתו שמספרו לו כי צריך לשלם סך של \$3,500 עבור כל אחת על מנת לשחררן, אחרת הן תרצחנה ואבריהן ימכרו. נציג החוטפים העביר לא-ט' את הקוד, ובהמשך המערער 2 יצא עם קשר ותואם מקום המפגש לשם התשלום. ט' הגיע לבית העסק ושילם סך של \$7,000. המערער 2 יצא עם החוטפים, דיווח שהכסף שולם, העביר להם אותו, ונתן לו-ט' את הטלפון לדבר עם אותה ואשתו. פעולה זו בוצעה ללא כל גיבוי, רישום או דיווח. כעבור מספר ימים קיבל ט' שיחת טלפון לדבר עם בובי, אשר ספרו כי עליו לשלם עוד \$50,000 עבור כל אחת.

9. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 3.4.2012, קיבל ק.ס. שיחה מאחיו, ר.ס., אשר סיפר לו כי עליו לשלם סך של \$35,000 עבור שחזרו, ובהתאם הוא קיבל קוד זיהוי. ק.ס. העביר למערער 2 את הסכם המבוקש וזה הודיע לחוטפים על כך. כמו כן, המערער 2 אמר לו-ק.ס. כי אם ישאל אודות העברת הכסף, עליו לציין שהכסף הועבר לקהיר ולא לסיני. העברת הכסף לא גובטה, נרשם או דווחה. ביום 19.4.2012 החוטפים דרשו סכום נוסף של \$33,000. באותו יום ק.ס. ביקש מהם ארוכה להשגת הכסף. החוטפים נתנו לו חמישה ימים, ואיימו כי אם הוא לא ישלם הם ירגנו את ר.ס. מספר ימים לאחר מכן, החוטפים חזרו על דרישתם, והשмуו לו-ק.ס את ר.ס. בוכה ומפרט על תנאי הקשיים.

10. על פי עובדות האישום השישי והאחרון, במהלך התקופה שמיום קשירת הקשר כמתואר בחלק הכללי, ועד ליום 27.3.2012, קיבל המערער 1 סך של \$ 2,400,000 מאזרחים אריתראים וסודנים, בתדירות של שלוש-ארבע פעמים ביום, לצורך העברתם. המערער 1 נמנע מירושם קבלת הכספיים וההעברתם, וזאת מבלי שנרשם כנווט שירות מطبع כדין.

כתב האישום הנוסף

11. נגד המערער 1 ואדם נוסף (להלן: הנאם 2), אשר עבד עבור המערער 1, הוגש כתב אישום מתוקן, המיחס להם את העבירות בהן הורשע המערער 1 כאמור לעיל. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בחודש ינואר 2012, כוחות הביטחון הבהירו לumarer 1 ולנאם 2 כי חלק מההעברות הכספיים המבצעות על ידם הין של כספי טרוור ועליהם לוודא את מקור הכספיים. בסמוך ליום 25.3.2012, בסיום, פעל בארגון החמא"ס, ביקש להעביר סך של \$ 100,000 לאדם המכונה "איברהים". בסיטים סיכם עם נאדי, החלפן הירדני, כי הוא ידאג להעברת הסכום לישראל ולהגיעתו לידי איברהים. באותו יום פנה נאדי למערער 1 וביקש ממנו להעביר את הסכום לאדם המכונה "אליעקבוי". המערער יצר עמו קשר ואמר שיגיע לבית העסק לקבל את הכספי, אך אליעקבוי ציין כי לא יוכל להגיע והציג שיגיע אליו לכפר קאסם. המערער 1 סירב ועדכן את נאדי אשר עדכן את בסיטים. בשלב זה, פנה בסיטים אל אדם בשם סלים אל ג'ועבה, ביקש ממנו לבצע את ההעברה וזה נעתר. סוכם כי אל ג'ועבה ייצור קשר עם המערער 1, באמצעות קוד, לשם הסואת ההעברה. הסיכון הובא לידי נאדי, אשר עדכן את המערער 1 על כך. אל ג'ועבה יצר קשר עם המערער 1 וסוכם כי הכספי יועבר לירושלים ושם הוא יקבלו מהנאם 2. המערער 1 העביר את המידע לנאם 2, ומסר לו את הכספי באמצעות אחיו. ההעברה בוצעה בין אל ג'ועבה לנאם 2, והאחרון התקשר לקבל אישור מהumarer 1 להעברת הכספי. המערער 1 נמנע מלדוח על הכנסת הכספי לישראל.

בית המשפט המחויזי

הכרעת הדין

12. תחילת כפירו המערערים כפירה כללית בכתב האישום, הן במידעותם לקיומה של תופעת החטיפה והן בעשים המיחוסים להם. בית המשפט המחויזי דין באישומים בנפרד, כשהוא בוחן בכל אחד מהם ראשית את הפן הראייתי עובדתי, ושנית את הפן המשפטי.

13. אשר לאישום הראשון, הנוגע למערער 2 בלבד, בפני העובדתי בית המשפט המחויזי קיבל את גרסת המשיבה במלאה, אשר נשענה בעיקרה על גרסתם של א.ג. ו-ע', ודחה את גרסת הcpfira הכללית של המערער 2. בית המשפט תiar בפתרונות את גירסתו של א.ג., וקבע כי היא נותרה עקבית ואמינה, לרבות בחקירתו הנגדית. בית המשפט סבר כי על אף שא.ג. לא ذכר שעות, פרט מסלול, שמות וסקומים מדויקים, לא היה בכרך כדי לפגום בגרסתו. צוין בהקשר זה כי העדויות נמסרה במספר מספר חוזדים לאחר האירוע. עוד צוין, כי מרבית העדויות נמסרה בשפה הטיגרית ותורגמה לבית המשפט, וידעו כי יש בכרך קושי מובנה להערכת העדויות. עם זאת, בית המשפט הצלח להתרשם מכנות דברי העד ומרצינותו, כמו גם מהיעדר כל אינטנס להפליל מי מהumarurim על לא עול בכם.

14. בית המשפט המחויזי סמן את קביעתו גם על פתק שנכתב בכתב ידו של א.ג. בסמוך למסירת הכספי, עליו צינו כתובות בית העסק, תאריך הפגיעה, הסכם ששולם ופרט איש הקשר אשר אין חולק כי מדובר במערער 1. זאת ועוד, בית המשפט סמן את קביעתו על זיהוי המערערים על ידי א.ג. במסדר זיהוי שנערך להם. בית המשפט קיבל בחלוקת את טענת המערער 2 כי ניתן היה לזהותו על סמך היכרות מוקדמת בשל מעמדו המוכר, אך קבע כי אין בכך

להיעד כי אכן כר ארע בפועל. טענה נוספת הועלתה נגד משקלו של מסדר הזיהוי, והוא כי המסדר נערך בהעדרו של נציג מטעם מי מהמעורערים. טענה זו נדחתה, שכן נעשה ניסיון לזמן את בא כוחם, אשר מסר כי לא יכול להתייצב. כמו כן צוין, כי המסדר תועד בטעוד חזותי המאפשר בקרה מאוחרת על אופן ניהולו. בית המשפט קבע, לאחר צפיה בຄلتת המסדר, כי לא נפל פגם באופן ערכתו.

15. בנוסף לעדותו של א.ג, לפתק שנכתב בזמן אמרת ולמסדר הזיהוי, התייחס בית המשפט לעדותו המצמරת של ע', אודות חזותות שהוא עבר בשבי ועל האופן שבו נפדו החוטפים.

16. מנגד, כאמור, גרסת המערער 2 הייתה כי לא היו דברים מעולים, הן בחיקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. המערער 2 טען כי כל העברות הכספיים שהוא מבצע מתועדות במחשב, וכי "אין מצב" שהוא קיבל כסף מעובדים זרים לשם העברתם לארץ כלשהו. בהתאם הוא טען כי אבי, המערער 1, כלל לא עובד בבית העסק, ובהמשך הוא טען כי יתכן שהוא בודק דולרים בעסק. על אף שהוא אומת עם מחקרי תקשורת, לפיהם הוא ערך שיחות עם מספרי הטלפון של החוטפים, הבהיר המערער 2 כל קשר עם גורמים בסיני. כמו כן, המערער 2 טען כי אין זוכר אף אחד מהמתלוננים. בית המשפט מצא בגרסתו חסרים, פער זיכרון וניסיון הרחקה עצמאית בולט, וקבע כי הוא נושא אמון מלא בגרסהו של א.ג.

17. חיזוק משמעותו שמצוין בית המשפט המחויז למאגר הראייתי באישום זה, היה בדמיון הרוב בין המעשים מושא כלל האישומים. אף שמדובר בסיפורים שונים, יסודותיהם היו זהים לגמר.

18. אשר לפני המשפטיו של הנאשם הראשי, זיכה בית המשפט המחויז את המערער 2 מעבירות הסיווע. נקבע כי יסודותיה העובדיים של העבירה מתקיים, שכן במעשהיו הוא העביר כספיים לחוטפים ובכך סייע ביצור אקטיבית למעשה החטיפה עצמו. עם זאת נקבע, כי לא קיימת אינדיקציה קונקרטית למודעותו של המערער 2 באשר לעצם החטיפה, במועד הרלבנטי לאישום זה. בית המשפט ציין כי בהחלתו יתכן שההעברה הכספיים התרחשה עוד קודם לגיבוש המודעות אשר תייחס לו בהמשך במסגרת אישומים 4-5. גם בעבירות הקשר זוכה המערער 2, שכן, על אף שהמערער 1 אישר בעדותו את דבר הקשר ביניהם לבין החוטפים, לא נמצא בעדותו, וכמוון שלא בעדות המערער 2, כי גם הוא היה בין הקשורים. כך גם בריאותו שהובאו מטעם המשיבה לא הוביל אל נוכן בין מי לבדוק נקשר הקשר.

19. אשר לעבירות הכלכליות באישום זה, הריעו בית המשפט המחויז את המערער 2 בעבירות לפי סעיפים 3(ב) ו-10 לחוק איסור הלבנתה הון. שכן, לא היה ספק כי חלה על נזון שירותי מطبع חוות דיווח בשעת העברת כספים לח'ז'ל. כמו כן נקבע, כי בהיעדר ניהול פנקס חשבונות במתරה להתחמק מתשלום מס, המערער 2, אשר הינו בעל העסק והרישון למתן שירותי מطبع, מושיע בעבירה לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה.

20. אשר לאישום השני, הנוגע למערער 1 בלבד, בפן העובדתי, בדומה לאישום הראשי, בית המשפט המחויז קיבל את גרסתו של א.ג. וממצא כי היא כנה ואונטנית, על אף אותן קשיי תרגום והבנה. כמו כן, גם באשר להתרחשות האירועים באישום זה, נמצא חיזוק במסדר הזיהוי, במהלכו זיהה א.ג. בוודאות את המערער 1. זאת ועוד, גם במהלך עימות שנערך בין א.ג לבין המערער 1 – עמד א.ג. על כך שהמערער 1 הוא זה שקיבל מידיו את הכספי. לכך מצטרפים מחקרי תקשורת שנערכו לטלפונים של המערער 1, אשר מעידים כי נערךו למעלה מ-30 שיחות בין לבין החוטפים.

21. מעבר לעדותו של א.ג, מסדר הזיהוי ומתחרי התקשרות, גם בהודעותיו ובעדותו של המערער 1 לא נשלהה על ידו האפשרות להתרחשות האירועים כפי שתוארו על ידי א.ג. תחילת המערער 1 טען כי כלל אינו עובד בבית העסק, אך לאחר שהוטח כלפיו כי יש הטוענים שהוא קיבל כסף מידיהם בבית העסק, הוא שינה את גרסתו והודה כי לפחות הוא עוזר למערער 2. כן הוא ציין, כי מדי חדש הוא מקבל כסף מלוקחות סודנים או אריתראים, וublisher את הכספי לדובי, לירדן או למצרים. עוד הוא הודה, כי לא נהג להנפיק קבלות על אף. גם גרסתו כי אינו מקבל את הכספי לדובי, לירדן או למצרים.

لمטרת העברת אנשים לישראל לא החזיקה הרבה, ובהמשך הוא הודה כי נוצר קשר בין לבן נאדי, אשר הסכם בינהם כי המערער 1 קיבל כספים מאנשים, יעברם לנאדי, אשר יעבירם לסיני.

22. בעניין הידועה لأن הכספיים הועברו, אישר המערער 1 כי הוא יודע שהכספיים שלמו עבור העברת בני משפחה מסוון או אריתריאה לישראל. כמו כן, אף שתחילה הוא התהמק, ניכר היה כי הוא מודיע לכך שכינסת הפליטים דרך סיני נעשית בניגוד לדין. על אף שהוא אישר זאת פוזיטיבית וחד משמעית, בהמשך הוא חזר בו מדבריו וטען כי فعل כדין וסביר שהכספיים מועברים עבור משרד נסיעות.

23.指出 כי חלק מעדותו של המערער 1 נמסרה בدلತיהם סגורות מטעמים שאין לפרט אשר קשורים לביטחון המדינה. עם זאת, בית המשפט המחויזי קבע כי אין בהם כדי להשפיע על האישומים נגדו. בחקירהתו הנגדית בית המשפט התרשם כי הוא מתהמק ונוטן תשובות כלליות שאין מן העניין. בסופו של דבר, קבע בית המשפט המחויזי כי גרסתו של א.ג עדיפה עליו, וכי הוא מעדיף את הדברים שאמר המערער 1 בחקירהתו במשטרה על פני עדותו בפניו.

24. בפן המשפטי קבע בית המשפט המחויזי כי קיימות די והותר ראיות לעניין מעורבותו של המערער 1 בקשר, ועל כן הרשינו בעבירה זו. בית המשפט שקל את גרסתו של המערער 1 בדבר הקשר עם נאדי וכן את מודיעתו, לכל הפחות בעצמת עניינים בחזקה, כי מדובר בכספיים עבור הסתננות פליטים לישראל. אשר לעבירות הכלכליות, בדומה לשנקבע בעניין המערער 2 באישום הראשוני, אין חולק שגם על המערער 1 חלה חובת דיווח שהופרה, ועל כן הוא הורשע בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. כמו כן, בהיעדר ניהול פנקס חשבונות במטרה להתחמק מתשולם מס, הורשע המערער 1 בעבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפוקדה.

25. אשר לאישום השלישי, הנוגע לשני המערערים, בפן העובדתי, בית המשפט המחויזי קיבל את עדותו של ט.א, אשר נותרה איתנה ועקבית גם במהלך חקירתו הנגדית, על אף שאלות חוזרות ונשנות בעניינים פריפראליים גרידא. בית המשפט דחה טענה לפיה ט.א מעיליל לשוווא על המערערים. לשலומות התמונה צוין, כי לאחר שהוצע פלט השיחות מהמזכיר הנידי של ט.א והוברר כי מספרו של המערער 2 לא נמצא שם, הוא זומן לעדות בשנית. מושנאל על כך, הוא עמד על גרסתו וציין כי יתכן שהמערער 2 התקשר למספר טלפון של החבר שלווה אותו במהלך מסירת הכספיים, ומכל מקום הוא בטוח בזיהוי המערערים. בית המשפט ראה בכך הסבר מקובל, קל וחומר שעיה שכא כוח המערערים לא ביקש לבצע מחקר תקשורות למספר הטלפון של החבר על מנת להפריך את הטענה.

26. חזוקים לגרסהו של ט.א נמצאו במסדר הזיהוי בו הוא זיהה את המערערים; במה שהתרחש במהלך ההגולה והצבעה; וכן בדו"ח עימות בין ט.א למערער 1. כמו כן, גרסתו של ט.א באשר למסירת הכספיים, כמו גם ביחס לאיור החטיפה בכללותו, אושירה גם בעדותם של שני חברי אשר ליוו אותו. בא כוח המערערים סבר כי קיימות סתיות בין הגרסאות של החברים ושל ט.א, אך בית המשפט קבע כי אין באই הדיויקים שנמצאו כדי לקעקע את מהימנות גרסתם. שכן, למעט אי דיויקים בפרטיהם שנוגעים לשולי הגיסה, תיארו השלושה את מעשייהם המשותפים ביום האירוע בצורה דומה, עקבית ומלואה. כן צוין, כי העדויות נמסרו כשנה לאחר האירוע, וכי עדים, בני אדם, טועים בדבריהם לא אחת מכל מיני סיבות.

27. בדומה לאישום השני, בית המשפט המחויזי לא קיבל את גרסת הcpfira הכללית של המערער 2, אשר חזותע כי מועלם לא פגש במיל מהתלוננים וכי מקור דבריהם בעילילה מרושעת אותה טו מתחריו. לצד זאת, המערער 1 טען כי אינו זוכר את האירוע המתואר, אף שאישר כי יתכן ט.א הגיע לבית העסק. על כל האמור, בית המשפט קיבל את גרסת המשיבה במלואה.

28. אשר לפני המשפט, קבע בית המשפט המחויזי כי גם בנקודת הזמן הרלבנטית לאישום השלישי, המערער 2 זכאי ליהנות מהספק הסביר בדבר עברית הסיווע. אמנם לאחר העברת הכספיים אמר ט.א כי "אך שלוי לא נמצא בחיים".

עד שאני יודע איפה אח של תחזירו לי את הכסף", אולם, לא ניתנה על כך תשובה קונקרטית על ידי מי מהמערערים, ولكن בית המשפט סבר כי אין די בכך כדי להרשיעו. בעניין עבירות הקשר, על פי מכלול העדויות שהובאו, לרבות זו של המערער 1, קבע בית המשפט כי המערער 1 מושרע בעבירה זו. כמו כן, לא נמצא כי קיימות די ראיות להרשעת המערער 2 בעבירה זו.

29. בדבר העבירות הכלכליות באישום זה, בדומה לaioshim הקודמים, המערער 2 הורשע בעבירה הקבועה בסעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון בגין הכסף שהועבר לו על ידי ט.א, אך לא הונחה תשתיית ראייתית כלשהי לגבי המערער 1 בעבירה זו. אשר לעבירות על פי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה, נקבע כי משעה שהכספים נתקבלו על ידי המערער 2 בלבד, והוא בעל הרישון למתן שירות מطبع, רק הוא מושרע בעבירות אלה.

30. בפן העובדתי של האישום הרביעי, הנוגע למערער 2 בלבד, בדומה לaioshim הקודמים, בית המשפט המחויזי קבע כי גרסתו של ט' ברורה ומלאה, וזה משתלב עם שאר הראיות שהובאו בהקשר זה: זיהוי במסדר זיהוי; עימיות מול המערער 2; מציאת מספרי הטלפון של החוטפים ושל המערער 2 בזיכרונות המכשיר הנniej של ט'; הקלהטה שיחה שנכנסה מאחواتו של ט' במעמד החקירה; וכן הודיעותהן במשטרה של אחותם וחברתו, אף עדותה של אחת מהן בבית המשפט. כמו כן, בית המשפט דחה שוב את גרסת הcapeira הכלכלית של המערער 2.

31. בפן המשפטי של אישום זה, בית המשפט המחויזי התייחס לכך שהמערער 2 אמר ל-ט' כי "ברגע ששולח את הכסף אני לא אחראי שאחותך או חברה שלך יוצאים משמה.. אם אחותך או חברה שלך לא ישוחרו אני לא מחזיר לך את הכסף". בית המשפט למד מכך כי מודעותו של המערער 2 לכך שהכספים שלו מלו כדמי כופר עבור חטיפה, היא ברורה. משכך, באישום זה הרשי בית המשפט את המערער 2 בעבירת הסיווע. אשר לעבירות הכלכליות, בהתאם לנition המשפטי באישומים הקודמים, המערער 2 הורשע בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ובעבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה.

32. גם האישום החמישי נוגע למערער 2 בלבד, ובPFN העובדתי שלו נקבע כי עדותו של ק.ס מהימנה, לרבות בחקירותו הנגדית אשר התמקדה בדברים שוליים. לעומת זאת נמצאו חיזוקים רבים: פلت שיחות טלפון המוכיח בבירור כי בינו ק.ס לחוטפים ובין ק.ס למערער 2 התקיימה תקשורת ענפה; צילומי האבטחה של בית העסק מעידים כי המערער 2פגש את ק.ס ואדם נוסף מול בית העסק; השתתפותו של ק.ס בהובלה והצבעה על המקום; וכן זיהוי המערער 2 במסדר זיהוי תמוןנות. בית המשפט המחויזי ציין בהקשר זה שוב, כי הדמיון העולה בין כל המקרים מהו זה יזוק גם כן. ציין כי בשום שלב לא עלהה כל טענה להיכרות מוקדמת בין המתלוננים השונים, ועל כן הסיקו לטויית עלילת שקר כה נרחבת הינה קלוש עד מאד. אל מול כל אלה עמדה גרסת הcapeira הכלכלית של המערער 2, אשר נדחתה פעמיינס.

33. בפן המשפטי של אישום זה, בית המשפט המחויזי התייחס לכך שהמערער 2 אמר ל-ק.ס כי "אם יקרה לו דבר אני לא אחראי.. אםalach שלק יקרה לו משהו. אני לא אחראי על זה.. ברגע שהוא קיבל את הכסף". מכך הסיק בית המשפט את מודעותו של המערער 2 לגבי מערכ החטיפה. על כן, הרשי בית המשפט את המערער 2 באוות עבריות בהן הוא הורשע באישום הרביעי.

34. האישום הששי והאחרון רלבנטי למערער 1 בלבד, ובPFN העובדתי ביקשה המשיבה להתבסס על הודיעותיו ועדותו בלבד. בית המשפט המחויזי פירט אודות הודיעותיו ועדותו, וממצא כי המערער 1 אישר בעצמו כי בין השנים 2011-2012 הוא קיבל סכומי כסף שונים מעובדים זרים מבלי להנפיק על כך קובלות או לטע את הסכומים. ציין כי המערער 1 טוען שמדובר בהעברה חוקית, שכן הוא היה אוגר את הכספים ומעבירם במרכז לאדם בראמאללה אשר היה מנפיק עליהם קובלות, אך לא הובאה כל ראייה בגין לכך, וממילא היה עליו לטע את העברות בעצמו. בית המשפט מצא כי גרסתו של המערער 1 לא נותרה עקבית, והתייחס לכך שروا החשבון שלו לא הובא לעדות, אף שהיה יכול

لت Romans לגורסתו כל שהיא בה דברים.

35. טענת הגנה היחידה שהועלתה בהקשר לאישום זה הייתה כי המערער 1 קיבל את הכספיים כחלק משירות שנותן לגורם הביטחון, ומילא היה פטור מלדוח אודוט הכנסות. אולם, בית המשפט המחויזי קבע כי הסבר זה אינו עולה בקנה אחד עם האמור בעדות המערער 1 עצמו בבית המשפט, לפיה אותו גורם בשירות הביטחון לא היה מודע להעשרות הכספיים הקשורים לאירועאים או לسودנים. כמו כן ציין, כי המערער הודה שלא קיבל אישור מאותו גורם שלא לדוח לרשות המס אודוט הכנסותיו, ואף לא לרשות הלבנתה. בית המשפט קבע כי די בדברים אלה לשם דחית טענת הגנה שהועלתה.

36. בבחינת הפן המשפטי של האישום הששי, קבע בית המשפט המחויזי כי שעה שהמערער 1 נמנע מלתעד את ענייני הכספיים ללא הסבר מספק, מתקיים יסודויהם העובדיים והנפשים של העבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודת. באשר להיקף ומספר העבירות, ציין כי אין ספק שהמעשימים בוצעו פעמים רבות, אולם שעה שכתב האישום מייחס למערער 1 עבירה אחת בלבד בכל הקשור, ומכיון שהוא לא נקבע במספר מדויק של מקרים בהם נמנע מלדוח, קבע בית המשפט כי המערער 1 אשם בעבירה אחת בלבד של אי קיום דרישות ובעבירה אחת של מרמה, עורמה ותחבולה. זאת ועוד, המערער 1 הורשע בעבירה לפי סעיף 11יב לחוק איסור הלבנתה הון בגין מספר רב של מקרים.

גזר הדין

37. תחילת בית המשפט ציין כי כאשר אדם מושע במספר עבירות במסגרת מספר אירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע. אולם, בשל הדמיון הרב בין האישומים, קבע בית המשפט כי תחילת יקבעו מתחמי עונש הולמים באישומים הרלבנטיים השונים ולבסוף יגזר עונש כולל מתחם מתחמים. בשל סוגיה שהועלתה ונשמעה בדי庭ים סגורות בעניין המערער 1, הדיון בגזר דיןם של המערערים הופרד, כאשר בית המשפט התחיל בדיון של המערער 2.

גזר הדין – המערער 2

38. אשר לאישום הראשון, קבע בית המשפט המחויזי כי בעבירות המס הערכים החברתיים המוגנים הם הפגעה בkopha הציבורית והשווון בונטול המס, ובabayot הלבנתה הון הם שמיירה על הפרדה בין כספים שהגיעו ממוקור חוקי לכלה שהגיעו ממוקור עברייני ומונעת הפקת רוחחים ממושיע עבירה. בית המשפט קבע כי באישום זה, מעשי המערער 2 לא פגעו בערכיהם אלה באופן מיוחד. שכן, אין מדובר בכAssets "שחורים" הזקוקים להלבנה", אך ניתן לומר כי מדובר בכAssets "לבנים" שעבורו "השחרה". לעניין זה עמד בית המשפט על הבדיקה שבין עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנתה הון (הנוגע לביצוע פעולות בכAssets עבירה) לבין עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון (הנוגע לביצוע פעולות בכAssets חוקים אך ללא דיווח), בעוד שהאחרונה היא הרלבנטית לערער 2 (להרבה על הבדיקה בין תתי הסעיפים ראו: בש"פ 1542/02 מדינת ישראל נ' טוביה אדר, פ"ד נח(3) 620 (2004)).

39. אשר לנسبות הקשורות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט המחויזי כי העבודה שהמערער 2 ידע שהכספיים מועברים למטריה עבריינית כלשהי, צריכה להיליך בחשבון, אך אין בכך כדי להפוך את שיקולי הענישה בעבירת הסיווע למאוד רלבנטיים במסגרת הדיון באישום זה. בית המשפט התייחס לסכום שהתקבל באישום זה, סך של \$45,000, אך ציין כי רק אחוז מסוים מתוכו התקבל כהכנה אותה העלים המערער 2. כן ציין, כי סכום זה לא נתען ולא נדון, ובהתאם לדברי באי כוח הצדדים ניכר כי עבירות המס הן שוליות בעניין המערער 2.

40. זאת ועוד, על אף הבדיקה בין סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון, קבע בית המשפט המחויזי כי

נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על חומרה יתרה בمعنى המערער 2, אשר משווה להם אופי הדומה ביותר לעבירה על פי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנתה הון. כן נשקלת לחומרה העובדה שהמעשים בוצעו בגדיר עיסוקו המוצע המוכר כוונון שירות מטבח. עוד נשקל כי מעשיו אופיינו בתחוםם ותוכנן רbijim.

41. אשר למתחם העונש ההולם, בית המשפט המוחז' ציין כי נסיבותיו המוחדשות של תיק זה אינן מאפשרות לגוזר גזרה שווה מתוך פסקי דין קודמים, וקבע כי המתחם נע בין 12-12 חודשים מסר בפועל בצירוף עונשים נלוויים.

42. אשר לאישום השלישי, בית המשפט המוחז' קבע כי הדיון באישום הראשון נכון גם לאישום זה, שעה שבאיםו השלייש העביר המערער 2 סכום של \$20,000. בית המשפט לא מצא כי ההבדל בסכום המועבר מצדיק הפחתה בקביעת מתחם העונש ההולם, ולפיכך גם באישום השלישי נקבע כי הוא נע בין 12-12 חודשים מסר בפועל, בצירוף עונשים נלוויים.

43. באישום הרביעי נקבע כי הערכיהם החברתיים המוגנים בעבירות הסיווע הם בסיסיים ביותר – שלמות הגוף והנפש וכל החירותו להם זכאי האדם מרגע לידתו. בית המשפט המוחז' ציין כי המקירה שלפנינו מדגים את מלאו חומרתה של עבירת החטיפה לשם שחיטה. בית המשפט היה ער לכך שהמעערער 2 לא ביצع את המעשים הקשים והורשע אף בעבירות סיווע, אך קבע כי מדובר בפגיעה עקיפה.

44. אשר לנסיבות הקשרות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט המוחז' כי המאפיין העיקרי המשווה למעשים את חומרתם הוא הנזק ממשי ופוטנציאלי מעשי המערער 2. עשויו תרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה ולהשלמתן, ובכך מתבטא נזקם. ציין כי העובדה שלמעערער 2 לא הייתה שליטה על מעשי החוטפים אינה משליכה על חומרת מעשי כמס'יע. כן ציין, כי המערער 2 לא פעל מתוך מחויבות מוסרית לחוטפים או לנשחים, אלא מתוך בצע כסף. בית המשפט התייחס גם לכך שעולה תחושה של אכזריות מעשיו, המתבטאת באדיות קיצונית לגורל החוטפים.

45. גם באישום זה התקשה בית המשפט המוחז' להוכיח מתייקים קודמים בעניין מדיניות הענישה הנהוגת, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש לשש שנים מסר בפועל, בצירוף עונשים נלוויים.

46. בית המשפט המוחז' קבע כי בשל הדמיון הרב, מתחם העונש ההולם באישום החמישי יהיה זהה לזה שנקבע באישום הרביעי.

47. בבאו לקבוע את העונש המתאים בטור המתחם, קבע בית המשפט המוחז' כי לאחר שהמעשים בכל האירועים בוצעו חלק מדרך פגיעה קבואה, יגזר על המערער 2 עונש כולל אחד. בית המשפט התייחס לכך שהמעערער 2 נעדר עבר פלילי; לפגיעה בו ובמשפחה; ולנזק הכלכלי שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירה. מנגד שקל בית המשפט את העובדה שהמעערער 2 לא שיתף פעולה; לא לקח אחריות מלאה על מעשיו; לא הסיר את מחדליו או החל בתהליך הסדר תשלומיים לכיסוי חובותיו ולתיקון נזקי העבירה; ואת הצורך בהרטעה. על כן, גזר בית המשפט המוחז' את דין של המערער 2 כمفорт בפסקה 1.

גזר הדין – המערער 1

48. בדומה לדין בעניינו של המערער 2, בית המשפט המוחז' דין באישומים הרלבנטיים לערער 1 על פי סדרם.

49. אשר לאישום השני, הערכיהם המוגנים שנפגעו בעבירות המס והלבנתה ההון צינו לעיל בפסקה 38. לכך מתווספים הערכיהם המוגנים בעבירת הקשר, והם פגעה בערך החברתי המבקש למנוע את חברותם של עבריינים פוטנציאליים ומניעת הכנה ותוכנו של עבירות מתוכחות הדורשות שיתף פעולה. בעניין הנסיבות הקשורות ביצוע

העבירה, צוין כי הסכום שהמערער 1 קיבל הוא לא ממשוני, סך של \$ 3,750, ואף המשיבה התייחסה לעבירות המסים רק במסגרת האישום הששי. אשר לעבירות הלבנת ההון, יוחסה למערער 1 חומרה יתרה על כך שביצע את מעשיו במסגרת עסק למtan שירות מطبع, וזאת בדיעה כי הם מועברים למטרת פשיעה. כן התייחס בית המשפט לכך שעבירות הקשר מצביעה על תכנון שקדם לעבירה, ועל חלקו היחסי של המערער 1 בכלל המסתכת העבריתנית. כן הושם לב לכך שמניעו היו כלכליים.

50. גם בעניין זה נקבע כי מדובר במקרה רាជון מסוגו, אך בית המשפט למד מגזר דיןו של המערער 2 בדבר מדיניות הענישה הרואיה, וקבע כי מתוך העונש ההולם באישום השני נע בין שמונה ל-14 חודשים מאסר בפועל, לצד עונשים נלוויים.

51. באישום השלישי ביחס למערער 1, בו הוא הורשע רק בגין עבירות הקשר אשר ערכיה הנוגעים צוינו לעיל, התייחס בית המשפט המחויזי לכך שאין מדובר בעבירה קלת ערך. בית המשפט ראה לנוכח את מעשי המערער 1 מנוקדת המבט שלבידותו בעת ביצוע המעשים, וקבע כי הם נעשו מתוך מניע של בצע כסף בדיעה כי מדובר בקשר שיוביל לכינסה בלתי חוקית לישראל. בית המשפט התייחס לכך שהנזק שנגרם מעשיו הוא אף הכנסת פליטים או מהגרי עבודה, ולא גורמים המהווים סיכון בטחוני.

52. אשר למדיניות הענישה הנהוגת, צוין בית המשפט המחויזי כי לאחר שעבירת הקשר מבוצעת בדרך כלל לצד עבירות נוספת, מרבית הפסיקה בנושא רלבנטית. בית המשפט קבע כי מתוך העונש ההולם נע בין ארבעה לעשרה חודשים מאסר בפועל עם אפשרות לעונש נלווה.

53. בעניין האישום הששי, צוין כי הערכים המוגנים בעבירות המס הם כפי שצוינו לעיל בפסקה 38, והערך החברתי המוגן בעבירת העיסוק במtan שירות מطبع ללא רישום קשור בטיבו לערכים המוגנים בעבירות הלבנת ההון וכן לאפשרות לפקח על פעולות העברת כספים.

54. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה צוין, כי המשיבה התייחסה להיקף פעילות עסקית שאויל של המערער 1, וכי יש ליחס לו את הגרסה המקלה עליו העולה מהראיות בתיק, וכי מדובר בסדר גודל של מאות אלפי דולרים ולא של מיליוןים. כן צוין, כי גם בהיקף זה מדובר בפגיעה משמעותית בקופה הציבורית ובערך השוויון. בית המשפט המחויזי התייחס גם לכך שהמערער 1 טרם החל בהליך של הסדרת המחדלים ותיקון הנזק שנגרם ולכך שקיים נזק פוטנציאלי מעיסוקו במtan שירות מطبع ללא רישום. בית המשפט למד על הנזק הפוטנציאלי על סמך הסכם שהועבר בכתב האישום הנוסף, אך קבע כי אין בכך כדי ליחס למערער 1 אחריות כפולה.

55. בדבר מדיניות הענישה הנהוגת, בית המשפט סבר כי המקדים שהציג המשיבה אינם רלבנטיים לעניין המערער 1, וקבע כי מתוך העונש ההולם נע בין 18 ל-20 חודשים מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלוויים.

56. אשר לכתב האישום הנוסף, נקבע כי הערך החברתי המוגן הוא חיזוק המלחמה בטרור מפני הכלכלי, צוין כי במידינתנו מדובר במאזן חשוב ממשותו. בית המשפט המחויזי קבע כי המערער 1 פגע בערך במידה רבה. בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה התייחס בית המשפט לכך שהסכום שהועבר הוא \$ 100,000, וזה על אף שהמערער 1 קיבל התרעה כי מדובר בכספי טרור, ולאחר שהנזק הפוטנציאלי מעשיו הוא רב. יחד עם זאת, נשללו לו כוללה הדברים שהובאו בפני בית המשפט במעט צד אחד בדلتיהם סגורות. בית המשפט ציין כי בדברים יש כדי לשפוך אור על רקע מעשיו, אך אין בהם כדי לאין את חומרת המעשים הkonkretiyim. כמו כן, נשללה העובדה כי המעשים בוצעו ממניע כלכלי בלבד.

57. בבחינת מדיניות ענישה הנהוגת, בית המשפט המחויזי התייחס לעונשים שנגזרים על הגורמים המעורבים

בפרשה, אך צוין כי מעשי הנאשם 2 היו טכניים בלבד, בעוד שהמעורער 1 נושא באחריות העיקרית ממתכנן וכבעל העסק. כן התייחס בית המשפט לעונש שהוטל על גוי'עה – ארבע שנות מאסר – בשים לב לנسبותיו השונות. בית המשפט ציין כי מדיניות העונשה בגין עבירות לפי חוק איסור מימון טרור נעה בין שני שנות מאסר בפועל לארבע שנות מאסר. משכך, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-42 חודשים מאסר בפועל, לצד עונשים נלוויים.

58. בגזרת העונש המתאימים בתוך המתחם, התייחס בית המשפט המחויז לכך שהמעורער 1 נעדך עבר פלילי ולפגיעה במשפחהו, לרבות בילדתו שהינה בעלת צרכים מיוחדים. מנגד, נלקח בחשבון שיקול הרתעה.

59. על כל האמור, קבע בית המשפט המחויז כי העונש ההולם למעורער 1 נמצא במרכז המתחמים עם נתיה לחלקם התחתון, באופן הבא: באישום השני – 10 חודשים מאסר; באישום השלישי – ששה חודשים מאסר לRICTO בפועל; באישום השישי – 24 חודשים מאסר; ובכתב האישום הנוסף – 24 חודשים מאסר בפועל. כאמור לעיל, עונשו של המעורער 1 נגזר חלקו במצטבר וחלקו בחופף.

הערעור

טענות המערערים

60. למערערים מספר טענות אשר יובאו להלן. הראשונה – לumedתם, לא ניתן היה להרשיע את המעורער 2 בעבירות הסיווע בהיותה עבירה חוץ ובהיעדר אישור מהוועץ המשפטי לממשלה (כנדרש בסעיף 9(ב) לחוק העונשין). שכן, הסיווע שלעצמם, יהא אשר יהא היקפו, אינם בא בגדרה הגדרת "מקצת העבירה" בסעיף 7 לחוק העונשין, שכן ה"מקצת" צריך להיות חלק מן היסוד העובדתי של אותה עבירה. כן הם טוענים בהקשר זה, כי זיכוי המעורער מעבירת הקשר מוסיפה לכך שלא ניתן לבסס נגדו הרשעה בגין עבירת הסיווע.

61. הטענה השנייה מפי המערערים היא כי לא ניתן היה להרשיע את המעורער 1 בעבירת הקשר, שכן, עוד בכתב האישום לא ברור מהו הפשע אליו מתיחסת קשירת הקשר – האם מדובר בחטיפה או שהוא בהסתנהות של קרבנות החטיפה. כמו כן, לטענתם המסוד הראייתי לעבירה זו קלוש, ומילא כשפ羞 גזהה מוחז למדינה טעונה הוכחה שהוא מהוועה עבירה לפי דיני אותו מקום.

62. לטענתם השלישית של המערערים, זיכוי בעבירות שונות חותר תחת הרשותם בעבירות אחרות. לשיטתם, זיכוי המעורער 2 מעבירת הקשר משליך שיורთ על מידת היסוד הנפשי בעבירת הסיווע. בדומה, הרשות המעורער 1 בעבירת הקשר מבלי להרשיעו בעבירת הסיווע תמורה גם היא. כן הם טוענים, כי אין זה הגיוני שהמערער 2 נמצא למעשה פעולות הלבנת הון כחלק מתכנית של תלותם דמי קופר, בעוד שאביו, שותפו המעורער 1, ביצע את אותן הפעולות אך כחלק מתכנית של הכנסת פליטים לישראל באופן לא חוקי.

63. בטענתם הריבית מילנים המערערים נגד קביעת מצאים והסקת מסקנות מסוימים. לumedתם, בהרשעת המעורער 1 בעבירת הקשר, במסגרת האישום השני בית המשפט המחויז הסתמן על הודהה המעורער 1 במערכת יחסים עסקית עם נדי, אך אין בכך ממשום ראה למודעותו לבעיתיות שבהעברת הכספיים. כמו כן, במקרים שעלו מחקרים התקשרות, לא ידוע מי יוזם את השיחות בין המעורער 1 לחטופים. אשר לאישום השלישי, טוענים המערערים כי בית המשפט התבסס בעיקר על הודהה המעורער 1, בעוד שהוא לא היה בקשר פלילי אלא רק בקשר עסקי.

64. עוד במסגרת טענות אלו, סבורים המערערים כי בעניין הרשות המעורער 2 בעבירת הסיווע, לא ניתן היה להסתמן על מסדר זההו לנוכח הנסיבות שנפלטו בו. כן הם טוענים, כי מבחינת דיני הראיות, מסדר זההו לא יכול לשמש כמשמעותי "סיווע עצמי" לעדות של עד, והוא הדין ביחס לעדויות החטופים אשר הובאו ללא כל נגיעה למערערים עצמם.

באופן קונקרטי טענים המערערים, כי באישום הרביעי לא היה מקום ליחס למערער 2 מודעות לעובדה שהכספים שולמו כדמי כופר, רק על סמך עדות יחידה של ט'. כן הם טוענים, כי באישום החמשי האדם שליווה את ק.ס. לא זומן לעדות באופן לא ברור. המערערים מוסיפים כי יש להיזהר מהעדויות שניתנו מעבר למחסומי שפה ותרבות, ובכלל משරשת המסירה והתרגם אשר מעידים על יכולת קליטה בעיתית.

65. טענתם החמשית של המערערים נוגעת להרשעתם בעבירות הכלכליות. לשיטתם, המסתכת הראיתית שהונחה בעבירות אלה דלה ואני מספקת. שכן, ככלון מדובר בעדות יחידה ללא ראיות מחזקות. כמו כן הם מצינים, כי שגה בית המשפט המחויז שקבע כי הם מוחזקים כדי שהתקווו להונאות, ומשלא הובאה ראייה לסתירה, לא מתעורר ספק בעניינים. שכן, לטענתם, לא היה ביכולתם להפריך טענות אלו אף אם רצוי בכר, שכן הם כפרו לחלוין בהיכרותם עם העדים. לעומתיהם, נטל השכנוע צריך להיווטר על כתפי המשיבה, אף כשמדבר ביסוד שלילי של אי מסירת עדכון של פרט החיבב בדיוזה.

66. הטענה הששית מופנית כלפי גזרי הדין של המערערים. בעניין המערער 2 הם טוענים, כי הקביעות שמעשו הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה הן מחמירות שלא לצורך בעבירות הסיום בלבד. עוד הם טוענים, כי משנקבע שבଉברות הכלכליות אין מדובר בהלבנתה הון במובנה הקלסטי, יש להקל בעונשם, קל וחומר לנוכח ההבדל בין סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון.

67. בעניין כתב האישום הנוסף נטען, כי בית המשפט המחויז החמיר יתר על המידה עם המערער 1, שכן הוא הצליח להוכיח בדلتים סגורות כי הדברים נעשו באופן המקהה במידה מסוימת את חומרת המעשים. המערערים מצינים כי הקביעעה שהמערער 1 היה המתכוון אינה עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום הנוסף. עוד בהקשר זה, לעומתיהם מתחם העונש שנקבע אינם הולם, והוא נשען על פסיקה שאינה רלבנטית.

68. לבסוף מצינים המערערים נסיבות נוספת לקולה אשר לשיטתם לא ניתן להן משקל מספק, והן: עברם הנקי; הרעה במצבם הכלכלי; הפגיעה במשפחותיהם; הביעות הבריאותיות של המערער 1 ושל ילדיו; זכויות בחלוקת משמעותי של העבירות; וטענת הביטחון שהועלתה בהקשר של המערער 1. על כל האמור, סבורים המערערים כי יש לזכותם במיוחס להם, ולהילופין להקל בעונשם באופןם אופן משמעותי, בפרט בעניינו של המערער 1.

טענות המשיבה

69. ביחס לטענת המערערים הראשונה, בדבר הרשות המערער 2 בעבירות הסיום, טענת המשיבה כי משaiseוד העובדתי בעבירות הסיום התקיים במלואו בישראל לא מתוער קושי. המשיבה מצינית כי די בכר שמי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של חלקו שלו בשטח ישראל, והמקירה נמצא בסמכותו של בית המשפט לדון בעבירה על כל שותפה. בעניינו, מאחר שהמערער 2 ביצע את כל חלקו בישראל, חלה סמכות שיפוט טריטוריאלית של בית המשפט בישראל. עוד בעניין זה מזכירה המשיבה כי גורסת המערער 2 הייתה גורסת כפירה כללית, ומולה עמדו עדויותיהם של ט' ושל ק.ס. אשר נמצאו מהימנות ואיתנות לכל אורכן.

70. המשיבה טענת עוד, כי עדותו של ט' במסגרת האישום הרביעי מגלה מHALR עובדתי החוזר על עצמו באישומים הראשון והחמישי, ובאופן חלקתי אף במסגרת האישום השלישי, אשר די בעבודות אלה כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירות הסיום. אשר למודעותם לטיבם של הכספיים, מצינית המשיבה כי לפני המערער 2 את דמי הכספי, אמר לו המערער 2 כי הוא לא אחראי לכך שאחותו או חברתו לא תשוחררנה. המשיבה רואה בכך מודעות ברמה של ודאות קרובה לכך שהנתגגו תורמת לביצוע עבירות חטיפה לשם שחיטה. כן היא מצינית, כי נקבע בפסקה שרמת מודעות זו שקולה נגד הדרישה של "קיים מטרה לסיע".

71. עוד בעניין זה טענת המשיב כי גם במסגרת האישום החמישי קבע בית המשפט המוחזוי כי מבחינה עובדתית הוא מקבל את גרסתו של ק.ס. אשר ליסוד הנפשי, הרי שהוא מתגבש מעצם מודעותו שהוכחה במסגרת האישום הרביעי.

72. אשר לטענת המעוררים השניה, בדבר הרשות המערער 1 בעבירות הקשר, מפני המשיב לgresת המערער 1 בעצמו בנסיבותיו במשפטה. המשיב מצינט כי בית המשפט המוחזוי קבע שהמערער 1 ידע, או שיכל היה לדעת ועצם את עינוי בחזקה, כי אין מדובר בתיאור תמיימים, אלא בהסתננות פליטים לישראל.

73. אשר לטענה השלישית של המעוררים, כי נוצרת סתירה בין הרשותיהם וזכייהם, טענת המשיב כי הטעם להבוחנות מצוי אך בתחום ראייתו שונה. באישומים הרביעי וה חמישי נקבעה מודעות המערער 2 לעובדה כי מדובר בסכפי כופר על סמך דבריו שלו, בעוד שבאישום השלישי על הדברים רק מפי העד ט.ס., ולאחר מכן הוכפינו. המשיב מבירה כי לא נתן שישן ראות לקשר לביצוע עבירות חטיפה לשם שחיטה, אלא אף לקשר קשר לביצוע הסתננות ולכך בלבד. لكن היא מצינט, גם לא נתן כי מעורבות המערער 2 בעבירות הסיווע התהווותה חלק מקשר קשר עם החוטפים. לאחרת היא הייתה מבקשת להרשייעו מבצע עיקרי ולא כספי. המשיב גורסת כי אף שלמסיע יש מטרה לסייע למבצע העיקרי, אין בכך כדי לשכל את מעמדו באופן אוטומטי למעמדו של קשר קשר.

74. עוד במסגרת טענה זו, לפיה סבבו המעוררים כי הרשותם בעבירות שונות אינה הגיונית, מצינט המשיב כי בתוצאתה הסופית של הכרעת הדין על כלל האישומים, לא נוצרה כל סתירה עובדתית. על פי קביעות הכרעת הדין, קשר המערער 1 קשר לביצוע פשע שהוא הסתננות. במסגרת זו הוא נדרש להעביר כספים לגורמים השווים בסינוי ומודעותיו הייתה בהתאם. במסגרת קשר זה, פעל המערער 2 כמו שהעביר את הכספי בפועל בתוך בית העסק, ונדרש לצור קשר עם המתלוננים בעוזו מודיע לקודיו זההיהם שהם קובלו ולסקומיים עליהם לשלם. לעומת זאת, המשיב, אין זה מופרך שבמצב דברים זה, התגבשה במערער 2 המודעות הנדרשת למזהותם של הכספיים.

75. בעניין הטענות נגד הקביעות העובדות במסגרת הטענה הרביעית של המעוררים, מצינט המשיב כי בסדר היזהוי המעוררים זוהו בוודאות על ידי ארבעת המתלוננים. כמו כן, לא נמצא כי קיים קשר קודם בין המתלוננים ואלו מסרו בהזדמנות הראשונה את פרטי המעוררים לרבות כתובות בית העסק. אשר להסתמכות על עדויות המתלוננים, טענת המשיב כי בית המשפט המוחזוי תマー את קביעותיו בחיזוקים רבים, לרבות הדמיון הרב המתתקים בין האירועים השונים. בעניין מחסומי השפה מבירה המשיב כי דפי הפרוטוקול מלמדים על זירותו הרבה של בית המשפט המוחזוי בעניין זה.

76. בדבר הרשות בעבירות הכלכליות, טענות שהועלו במסגרת הטענה החמישית, טענת המשיב כי גם הרשות זו מבוססת על קבלת גרסתם מהימנה של המתלוננים, אל מול גרסתו המרתקה של המערער 2 לפיה הוא מעולם לא פגש בהם, על אף גרסתו של המערער 1 לפיה התקיימה פעילות כספית ללא תיעוד או דיווח. אשר לטענה כי המעוררים לא יכולים להפריך את הטענות בעניין העבירות הכלכליות, מצינט המשיב כי אין להם אלא להלן על עצמן. בהעדר כל ראייה סותרת מצדם, התשתית הראיתית הלאכוארית שהונחה בעניינים עומדת בנטול ההוכחה המוטל על הטענה ומעמידה מסקנה מפלילה.

77. לבסוף, אשר לטענה הששית בדבר גזר דין, טענת המשיב כי לא נפל כל פגם בעונש שהוטל על המעוררים. לשיטתה, העונש מגלם את המעשים שיוחסנו לכל אחד מהם וכן את המשקל הראוי לנسبותיהם האישיות.

דין והכרעה

78. עניין לנו במעשהיו של בORG, חלקו בטור מערכת משומנת היבט של מעשי חטיפה לשם גביה דמי כופר. במשך תקופה ארוכה פעלה המערכת באופן הבא: בדואים בסיני היו חוטפים אזרחים סודנים ואזרחים אשר ביקשו להיכנס לישראל. החטיפות בוצעו באכזריות רבה, תוך שימוש באלים, מעשי אונס ועינויים קשים במהלך שבתם של החטופים בשבי. בנסיבות, החוטפים היו יוצרים קשר עם בן משפחה של החטוף, נזננים לו לשוחח עם החטוף ולשמעו את סבלו, ודורים תמורה שחררו סכומי עתק בדולרים שיועברו תוך מספר ימים קצוב. החוטפים היו מצינים במהלך השיחה עם בן המשפחה כי אי שחרורם יוביל למותם ולמכירת איבריהם. בשלב זה נכנס לתמונה הבORG בו עסקין, אשר פעל כצינור להעברת הכספי בין בני המשפחה בישראל לבין החוטפים בסיני. החוטפים היו מעבירים לאוטו בORG בהודעה את מספר הטלפון של בן המשפחה הנמצא בישראל, את סכום הכספי שעליו לשלם וכן קוד זיהוי. בהתאם, הבORG תיאם פגישות עם בני המשפחה הרלבנטיים בבית העסק שלו, ודיווח לחוטפים לאחר קבלת הכספי. כל זאת, ללא תיעוד כלל של העברות הכספיים.

79. זה הרקע לערעור שלפנינו, אשר כאמור, מופנה כלפי חלקם של המערערים כבORG ממשמעותי בתוך פרשיות החטיפות הגדולה. המערערים מעלים מספר טענות כלפי הרשותם וככלפי גזר דין, וההכרעה תובה בסדר זה.

80. טענת המערערים הראשונה מופנית כלפי הרשות המערער 2 בעבירות הסיום. לעומת זאת שערית החטיפה, העבירה העיקרית, הتبיעה כולא מחוץ למדינת ישראל, לא ניתן לקבוע כי "מקצת העבירה", לפי סעיף 7 לחוק העונשין, התקיימה, ועל כן לא ניתן להרשיע את המערער 2 בעבירות הסיום. מעבר לעובדה שטענה זו הועלתה לראשונה אף במסגרת הערעור, דין טענה זו להידחות. ואסביר.

81. ברי, כי למדינת ישראל יש סמכות בנוגע לעבירות שמוחסות למערערים, שכן מדובר באזרחי המדינה ומכוון סעיף 7(א) לחוק העונשין, המגן את דוקטרינת הזיקה הטריטוריאלית הצרה, למדינה יש סמכות לשפט אדם בגין עבירות שביצע בשטחה. המוקד הוא בהגדرتה של "עבירות פנים", כאשר הגדרתה של "עבירות חוץ" נעשית על דרך השלילה. זו לשונו של סעיף 7 לחוק העונשין:

7. (א) "עבירות-פנים" -

(1) עבירה שנעבירה כולא או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשרית קשור לעבור עבירה, שנעושו מחוץ לשטח ישראל, וב בלבד שהעבירה, כולא או מקצתה, הייתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.

(ב) "עבירות-חוץ" - עבירה שאינה עבירות-פנים."

הנה כי כן, המחוקק מאפשר בנסיבות מסוימות להחיל את איסורי הדין הפלילי גם על מי שמעשיו בוצעו מעבר לגבולות המדינה. כמובן, המחוקק לא התיחס אף לעבירות אשר היסוד העובדתי שלהן בוצע במלואו בתחום המדינה. שכן, "עבירות פנים" בהגדرتה כוללת גם עבירה שמקצתה נעבירה בשטח מדינת ישראל.

82. ואולם, בעניינו, ביצע המערער 2 את עבירת הסיום במלואה בשטח מדינת ישראל,DOI בכך כדי לענות על הדרישות המנויאת בסעיף 7(א) לחוק העונשין. כיצד, עבירת הסיום מהויה עבירה עצמאית בעלת יסודות עובדיים ונפשיים משלها (ע"פ 320/99 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 22 (2001); ע"פ 2800 מgis נ' מדינת ישראל (31.3.2013)). כאשר עבירת הסיום חוברת לעבירה עיקרית, היסוד העובדתי של העבירה הכללת, כמובן, של שתי העבירות יחדיו, אינם מוצטמצם אף לממדיו של היסוד העובדתי של המבצע העיקרי. הסך הכלול של היסודות העובדיים

המצויים בעשייה העבריינית, מהוות את היסוד העובדתי של העבירה המשותפת. משכך, די בקיום היסוד העובדתי של עבירות הסיווע שטח המדינה, על מנת להיכנס בגדבי "עבירות-פנים" על פי חוק העונשין. היטיב לתאר זאת ש"ז פלר בספרו *יסודות בדיני עונשין* כרך א 264 (1984):

"בhorאות סעיף 26 לחוק העונשין נמצא תימוכין מפורשים לתיזה, לפיה המושג 'ביצוע' העבירה מתרחכ卜, כשמדבר בעבירה רבת- משתתפים. תרומותיהם של כל השותפים – המבצעים העיקריים – המשדרים והמסיעים – מתחזחות, משתלבות זו בזו וחוברות לעבירה אחת ויחידה [...] כתוצאה לכך, 'מקצת העבירה' יכול שתתבטא בחלק מן הביצוע הישיר של העבירה בתוך שטח המדינה, יכול שתהיה נועוצה במשדי שידול שנעשו בתוך שטח המדינה כאשר העבירה גופא העבירה מחוץ לארץ יוכל שתזדהה במשדי סיוע, שנעשו בשטח המדינה, כדי לאפשר את המימוש בחוץ לארץ. בכל היפותיות הללו על-פי הוראות סעיף 3 ו-26 לחוק העונשין, טיפול העבירה כולה, על תרומותיהם של כל השותפים לביצועה, בוגדר הנורמה הפלילית של המדינה, מכוח תחולתה הטריטוריאלית הנגררת" (ההדגשות לא במקור – ס.ג.).

עדמה זו התקבלה גם בע"פ 84/88 מדינת ישראל נ' יעקב בן שלום אברג'יל, פ"ד מד(2), 133, 143-145 (1990). משכך, בעוד שמשדי המערער 2 נעשו באופן מלא בשטחי המדינה, ולמעשה כל יסודות עבירות הסיווע התקיימו בשטחי המדינה, לא מתעורר קושי באשר לתחולת חוק העונשין בעניינו.

83. המערערים טענו בנוסף בהקשר זה, כי לא ניתן היה להרשיע את המערער 2 בעבירות הסיווע בהיעדר אישור היועץ המשפטי לממשלה, כנדרש בסעיף 9ב לחוק העונשין. ואולם, על פי הסעיף האמור, אישור העמدة לדין מטעם היועץ המשפטי לממשלה נדרש אך בהעמדה לדין על עבירות-חווץ. כמו בהר לעיל, עסקין בעבירות הסיווע בדמותה כעבירות-פנים, ועל כן טענה זו של המערערים אינה רלבנטית.

84. טענת המערערים השנייה נוגעת להרשעת המערער 1 בעבירות הקשר. לשיטתם, לא ברור מכתב האישום האם קשירת הקשר לביצוע הפשע מתייחסת לעבירות החטיפה או לעבירות ההסתננות של קורבנות החטיפה. לאחר עיון מעמיק בכתב האישום, זומני כי הוא אכן לוקה בעミימות בשאלת זו. בעוד שבחלק הכללי מדובר על "הקשר שנරקם לצורך הכנסת בני משפחות לישראל שלא כדין", במסגרת האישום השני מייחסת למערער 1 פעילות משותפת עם החוטפים. עם זאת, כפי שתיאר בית המשפט המחויזי, גרסת המערער 1 כי הוא אינו בקשר "עם אף אחד בסיני" התפוגגה שעה שהוטחו בו כי קיימות ראיות לכאהר כלפי המשבכות אותן במיוחס לו. או אז, סיפר המערער 1 כי כתשעה חודשים קודם להקירה, נוצר קשר בין נאדי, והוסכם ביניהם כי המערער 1 יקבל כסף מאנשים, יעבדים לנאדי, ונאדי יעבירם לסיני. כאשר החוקר עימת את המערער 1 עם השאלה – לאן מועברים הכספיים – אישר המערער 1 כי הוא יודע שהכספיים שולמו עבור העברת בני משפה מסודן או אריתריאה לישראל. ואלו מילויו של המערער 1:

"מי שmagיע עם קוד אני מעביר לנאדי, נאדי אמר לי שהה בשליל טרנספורטשן, הובלות של אנשים שיביא אותם לאיפה שהם מבקרים. זה כל העבודה שלי אני מרוויח קצת כסף..."

ש: "טרנספורטשן" זה אנשים שמשלמים לך כסף והקרובים שלהם נכנסים לישראל דרך גבול סיני?

ת: נאדי היה אומר לי שיש אנשים בישראל שישלמו לך עבור המשפחה שלהם שיבואו לישראל דרך מצרים וזה "טרנספורטשן" זה תלוי האם באים בחמור או בטרקטור לכל דבר יש מחיר" (ת/17, עמ' 9).

בהודעה נוספת (ת/18) חזר המערער 1 על גרסה זו, ואף ציין כי הוא מודיע לך שכnisת הפליטים לישראל דרך סיני נעשית בניגוד לדין. רק בהמשך, בבית המשפט המחויזי, חזר המערער 1 מגרטסו, וטען כי הכספיים מועברים למשרד

נסיעות. בית המשפט המחויז העדיף את הגרסה שנתן המערער 1 במשפטה, וקבע כי הוא היה מודע לביעתיות שבמסגרת העברת הכספיים. כן ציין בית המשפט המחויז, כי מאחר שהמשיבה לא ביקשה ליחס למערער 1 ביצוע של עבירות הסיעע, הוא אינו נדרש לבדוק אותה, אף שלעמדתו קיימת יותר מראשית ראייה לכך שהוא היה מודע, ولو ברמה של עצימות עיניים, כי תתקנן אפשרויות כאמור. הנה כי כן, לאחר שלא נתקש ליחס למערער 1 גם את עבירת הסיעע, ומכיון שחקירתו של המערער 1 נסובה סביר שאלת מודעתו לכינסה הבלתי חוקית לישראל, ניכר בבירור כי קשירת הקשר כוונה לסוגיות ההסתננות ולא לחטיפה עצמה. סבורני כי מסקנה זו מתבקשת גם על פי הכתוב בכתב האישום, על אף עמינותו. משנכתב בחלק הכללי כי "הקשר שנركם לצורך הכנסת בני משפחתם לישראל שלא כדין", מובן כי הפעולות שמיוחסות למערער 1 באישום השני נוגעות לקשר זה, אשר מופנה כלפי הכנסת בלתי חוקית, ואין לומר כי הפעולות המיויחסות לו מעידות על שותפותו בחטיפה ובכך על קשירת קשר לחטיפה עצמה.

85. עוד במסגרת טענה זו, טוענו המערערים כי המסד הראייתי לעבירה זו קלוש, ומילא שפשע נעשה מחויז למדינה טעונה הוכחה שהוא עבירה לפי דיני אותו מקום. ראשית יצוין, כי לא מצאת דבר בטענת המסד הראייתי, שכן, המערער 1 הורשע בעיקר על סmgr גרטסו אשר פורטה לעיל. אין חלק כי בשלב מסוים בהודעותיו המערער 1 ידע הודה בדבר הקשר, ומבלבד זאת גרטוטיו נמצאו מיתומות ומתכחשות. בית המשפט המחויז התרשם כי המערער 1 ידע על ההכנסה הפסולה לישראל, או לכל הפחות יכול היה לדעת ועצם את עיניו בחזקה. המערערים ניסו לטעון כי לא ברור בין מי בדיק נקשר הקשר, והנה צוין מפורשות בהודעתו של המערער 1 כי הקשר נקשר אל מול נאדי, ודיבר בכאן. בנסיבות אלה, אין מקום לטענה כי המסד הראייתי קלוש.

86. אשר לטענה כי נדרש להוכיח שהפשע שנעשה מחויז למדינה מהו עבירה על פי דיני אותו מקום, זהה לשונו של סעיף 499 לחוק העונשין:

"499. (א) הקשור קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהוא בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דין –

(1) אם העבירה היא פשע - מסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר;

(2) אם העבירה היא עוון - מסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר."

על פי הסעיף, אכן, ככל שהפשע שנעשה "במקום שמחוץ לישראל" נדרש להוכיח כי מדובר בעבירה גם לפי דיני אותו מקום. ואולם, בעניינו, כאמור, הפשע שבגינו נקשר הקשר הוא עבירת ההסתננות שלא כדין. משכך, הפשע מבוצע בתחום המדינה, משאותו אדם שהוכנס למדינה שלא חוק – דורך את גלו בשטחי המדינה. הפשע אינו מתחקים "במקום שמחוץ לישראל", מפני שעד לשלב הכנסה לתחומי המדינה אותו אדם אינו מסתנן שלא כדין. משכך, איננו מצויים בחלקו השני של סעיף 499(א), ואין לנו צורך לבחון האם עבירת ההסתננות מהו עבירה גם לפי הדין המצרי.

87. עבור לטענת המערערים השלישית, במסגרתה הם מילנים על הסטירה שבין הרשעותיהם וזכויותיהם. לשיטתם, אין זה הגיוני שאחד הורשע בעבירת הקשר וככל לא הואשם בעבירת הסיעע, בעוד שהשני הורשע בעבירת הסיעע וחוכה מעבירת הקשר. כן הם סבורים, כי שותפותם ביצוע הלבנתה ההוא כאשר אחד עשה זאת חלק מהכנסת פליטים שלא כדין, והשני עשה זאת חלק מתקנית של תלות דמי כופר – אינה אפשרית. לעניין זה ראוי לעמוד על התשתית הראייתית השונה שהונחה כלפי מי המערערים. ניכר כי בית המשפט המחויזבחן בקפדנות יתרה את התפתחות האירועים אצל כל אחד מהמערערים, ונמנע מלהסיק מסקנות מסווגות על סmgr כלל האישומים. בהתאם, בית המשפט המחויז לא הרשע את המערער 2 בעבירת הסיעע תחת האישומים 1-3, ואף נמנע מהרשעתו בגין עבירה

הקשר. רק תחת האישומים 4-5, כשהנמצאה ראייה ממשית בדבר סיוועו, הרשע בית המשפט המחויז את המערער 2 בעבירות הסיווע. בית המשפט לא למד מכך כי המערער 2 היה מודע לעבירות החטיפה עוד בתחילת הדרכ, אף שניתן היה לסבור בנסיבות, בהסתמך על השכל הישר, כי הוא היה מודע לכך בשלבים מוקדמים. כמו כן, אשר לעבירות הקשר בעניינו של המערער 2, בהמשך לדין בטענה השנייה וכפי שהבהירה המשיבה, לא נתען שקיימות ראיות המעידות על קשירת לביצוע עבירות חטיפה, אלא אך ראיות לקשר קשור לביצוע הסתננות לא חוקית. משכך, גם לא נתען כי מעורבות המערער 2 בעבירות הסיווע הייתה חלק מקשר קשור עם החוטפים. יהא זה מופרך לקבוע כי הרשעה בעבירות הסיווע משללת באופן אוטומטי את הנאשם למיל שגム קשר קשר. עבירת הסיווע וUBEIRAT HAKSHAR UBIROT NFRDOT HON, ואין קיומה של האחת מעידה בהכרח על קיומה של השנייה. מדובר בעבירותות שונות בעלות ערך מגן שונה, המבוקשות להוכיח מעשים בעלי מטרות שונות. המערערים קיימו יסודות נפרדים אשר כל אחד מהם מקיים עבירה אחרת, ולכן ניתן להרשיע כל אחד מהם בעבירה שונה, אף באותה מסגרת עובדתית.

88. כך גם בנוגע למערער 1. נמצא כי קיימות ראיות מפורשות אודות עבירות הקשר, אך בשום שלב לא נתען ולא הוכח כי הייתה לו מודעות לעניין החטיפה. בדומה למערער 2, אכן ניתן להניח על פי השכל הישר כי גם המערער 1 היה מודע לכך שהכספים אשר מעוררים לשם הכנסת פליטים לישראל, משמשים גם כדמי קופר עבור אותם פליטים. ואולם, שלא נשמעה אמרה חדמשמעות מצדו בנושא, או מצד מי מהעדים שנשמעו בבית המשפט המחויז, קבע בית המשפט המחויז כי הראיות העומדות נגד המערער 1 נוגעות אך לעבירות הקשר.

89. בדומה, הרקע בಗינו בוצעו עבירות הלבנתה ההונן איננו משליך על העבירה הכלכלית. המערערים ביצעו את העבירות הכלכליות מתוך רצון להתחמק מהחובות המוטלות עליהם בדיון, כגון דיווח אמין או דיווח בכלל. אין זה משנה האם ברקע זאת הם היו מודעים לחטיפה או להסתננות בלתי חוקית, אלא אך לחובתם לדוחות כנותני שירות מטבח. ההתחמקות מהדרישה לדווח ולדוחות, וכן מהדרישה לשלם מס בדיון, נובעת ממניע כלכלי גרידא, ואין זה משנה האם "על הדרך" הושגה גם מטרה של חטיפה או של הסתננות, לצורך הקביעה כי יסודות העבירה הכלכלית התקיימו. על כן, לא מצאתי כי נוצרת כל סתייה עובדתית בין הרשעות וזיכוי המערערים.

90. במסגרת הטענה הריבעית של המערערים, הם טוענים כלפי קביעות ממצאים ועובדות של בית המשפט המחויז. כיצד, הלכה מושرشת היא כי לא בנכקל יתערב בית משפט של ערעור בקביעות מהימנות וממצאים עובדיות של בית משפט קמא. הנחת המוצא היא כי ערכאת הערעור חסרה את הכלים להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפני הערכאה הדינונית, ומסקנותיה מתבססות, ככל, אך על החומר הכתוב המונח לפניה (ראו ע"פ 10/6908/2013 דוד נ' מדינת ישראל (2.1.2013); ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2012); ע"פ 5197/1 מונדר נ' מדינת ישראל (5.2.2007)).

91. מעבר לכך, אדון גם בגופם של דברים. ראשית חוזרים המערערים על הטענה, כפי שעלהה במסגרת טענתם השנייה, כי בהרשעת המערער 1 בעבירות הקשר, הסתמך בית המשפט המחויז אך על הודהתו של המערער 1 ואין בכך ממשום ראייה למודעותם לבעיתיות שבعبارة הכספיים. על כך הם מוסיפים כי בממצאים שעלו ממחקרים התקשורתיים, לא ידוע מי יזמ את השיחות בין המערער 1 לבין החוטפים. אשר לטענה נגד הודהתו של המערער 1, בהמשך להבירה לעיל בפסקה 84, נמצא כי המערער 1 היה מודע לכך שהכספיים מעוררים לשם הכנסת פליטים בלבדן לישראל. כך צוין בהודעתו מיום 2.5.2015:

"ש: האם זה חוקי?

ת: אני לא יודע.

ש: אתה לא ידע קצת חוקים האם מותר לאדם להיכנס מסini לישראל?
עמוד 17

ת: לא חשוב.

ש: אתה יכול להיכנס מסיני?

ת: לא, יש בן גוריון.

...

ש: מאיפה אנשים יכולים להיכנס לישראל באופן חוקי?

ת: בן גוריון, בכל מקום שיש גבול, נדרש לעبور עם דרכון...

ש: האנשים האלה שמשלימים עבורים כסף אצלם עם דרכון למעבר חוקי?

ת: אני לא יודע..." (ת/18, בעמ' 3; ההדגשות לא במקור - ס.ג.).

תשובה המערער 1 לא מותרות כל ספק כי היה מודע לכך שקיימת בעיתיות בהעברת הכספיים לשם הכנסת פלייטים שלא כדין. המערער 1 אמר כי הוא יודע שלא ניתן להיכנס דרך סיני, וכי נדרש לעبور דרך "בן גוריון" באמצעות דרכון. אשר לטענה כי על פי מחקרי התקשרות לא ברור מי התקשר למי, לא מצאתי כי יש לכך משמעות בהקשר זה. שהמערער 1 קשור את הקשר עם נאדי, בידיעה כי הוא משתמש כינויה מעבר לכיסויים אשר מטרתם להיכנס לישראל אנשיים שלא כדין, הרי שהקביעה האם הוא היה זה שהתקשר לחוטפים או הם היו אלו שהתקשרו אליו אינה מעלה או מורידה. קשרית הקשר הتبצעה, ומאותו רגע המערער 1 פעל לשם קידומו. לא נתען כי המערער 1 קשור את הקשר עם החוטפים, ומילא אין צורך בכך. די בקשר שקשר המערער 1 עם נאדי על מנת להרשיעו בעבירות הקשר לביצוע פשע מסווג הסתננות שלא כדין.

92. עוד טוענים המערערים במסגרת טענותיהם כלפי הממצאים, כי באישום השלישי בית המשפט המחויז התבסס בעיקר על הודהה המערער 1, בעוד שהוא כלל לא הודה בקשר פלילי אלא אף בקשר עסקי. כאמור, טענה זו קיבלה מענה עוד בפסק דין של בית המשפט המחויז, ובמסגרת הכרעה זו גם כן, בפסקאות 84 וכן 91. מהטעמים האמורים לעיל, אין מוצא מקום להתערב בהרשותה המערער 1 בעבירות הקשר תחת כלל האישומים הרלבנטיים לו.

93. בנוסף, טוענים המערערים כי הרשות הסיווע על סמך מסדר הזיהוי היא שגואה, זאת לנוכח הפגמים שנפלו בו לשיטתם וכן משום שסדר הזיהוי אינו יכול לשמש כמעין סיווע עצמאי לעומת זו של המערערים קיבלה מענה בפסק דין של בית המשפט המחויז, משנה ב痼 כי לא נפלו פגמים במסדר הזיהוי, קל וחומר משזה תועד באופן חזותי וניתן היה לבדוק את התנהלותו. כמו כן, לא נקבע כי מסדר הזיהוי משמש כמעין סיווע עצמאי לעדויות העדים. מסדר הזיהוי הctrarף למאגר הראיות הכללי, אשר כלל: עדויות שונות; עימיותם בין המתלוננים למערערים; מחקרי תקשורת; פתקיות שנכתבו על ידי עד; דיסק שנטפס בבית העסק; צילומים ממצלמות האבטחה; וגרסאות שנדחו מפי המערערים. כמו כן, יש לציין כי מלבד הראיות המפורחות לעיל, בית המשפט המחויז מצא חיזוק ממשמעותו למאגר הראיתי בדמיון הרב בין המעשים מושא כל האישומים. נקבע כי אף שמדובר בסיפורים שונים, יסודות הסיפורים זחים לגמרי ויש בכך כדי להuid על התרחשותם. על כן, אני רואה מקום לקבל את הטענות המופנות כלפי מסדר הזיהוי.

94. עוד טוענים המערערים כלפי העדויות הקונקרטיות שניתנו במסגרת האישומים 4 ו-5. לשיטתם, לא ניתן היה להסתמך על עדותו היחידה של ט' באישום הרביעי על מנת לעמוד על מודעתו של המערער 2 כלפי העברת הכספיים

כדי כופר. אין בידי לקבל טענה זו.

95. כדי "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהוגותם של העדים, נסיבות העניין ואוותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). בבסיס הקביעה כי המערער 2 היה מודע לתכליות הכספיים כדמי כופר, ניצבת עדות של ט' אשר סיפר כי המערער 2 אמר לו: "ברגע ששולח את הכספי אני לא אחראי שאחותך או חברה שלך יוציאים משמה.. אם אתה או חברה שלך לא ישחררו אני לא מחזיר לך את הכספי". עדות ייחודית היא אכן מצב המכבי זהירות מיוחדת, ובלשון השופט מ' בן-פורת בע"פ 509/76 צesis נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3), 733, 735 (1977):

"השופט ישקול את ערכיה של העדות היחידה שבע עיניהם, מעלה ומעבר להזירות הרבה שהיא הוא נדרש כרגע [...] על השופט לנתח את העדות ולתת את דעתו על הסטיות והפגמים שהוא מגלה בה. מצא כאלה ואף על פ-כן הגיעו למסקנה שעיקרי הדברים הםאמת, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגרסה מתישבת עם אותן תהיית ואי-דוקים".

96. סבורני כיvr נהג בית המשפט המחויז, ועל כן היה רשאי לחתם אמון בעדותו היחידה של ט'. בית המשפט המחויז בוחן עדות זו מכל היכוונים, לרבות במסגרת חקירותו הנגדית, ומתוך כי היא מספקת גרסה ברורה ומלאה כלפי המיחס למערער 2, ללא כל פגמים מהותיים המצביעים הסביר.vr קבע בית המשפט המחויז בפסק דין (בפסקה 78):

"[...] נוכח התרשומות מהימנות הגרסה כשלעצמה,vr וחותם שעה שהיא משתלבת עם שאר הראיות שהובאו בהקשר זה, אני מקבל את גרסתו של ט' במלואה;vr הן לעניין עצם מסירת הכספיים לנאים 2,vr הן לעניין הדברים שנאמרו על ידי ט' לנאים (כי הוא מבקש שלא יענו את קרובותיו),vr והן לעניין תשובתו של האחרון.vr מכל אלה עולה בברור מודעתו של נאים 2 לעובדה כי הכספיים שלו מזו כדמי כופר עבור חטיפות כלשהן בסיני,vr אף אם הנאים טרח להבהיר כי אין לו כל אחריות לשחרון ותפקידו בפרשה מתmatchהvr אר וrokesvr בהעברת הכספיים בסיני".

97. כמו כן יצוין, כי מלבד כפирתו הכללית של המערער 2 הוא לא סיפק הסבר הגיוני לאמירותיו. זאת ועוד, כזכור, גם במסגרת האישום החמשי נתען על ידי עד אחר, ק.ס, כי המערער 2 אמר לו: "אם יקרה לו דבר אני לא אחראי...vr אם לאח שלך יקרה לו משהו. אני לא אחראי על זה...vr ברגע שהוא קיבל את הכספי".vr במאגר הכלול ניתן לראות כי מדובר בשני עדים אשר עומדים על מודעותם של המערער 2 כלפי העברת הכספיים לשם דמי כופר,vr ולאvr אר בעדות ייחידה.vr גםvr יש לחתם משקל,vr ועל כן אני סבור כיvr בדיןvr קבע בית המשפט המחויז את מודעתו של המערער 2 על סמך עדויות ט'vr ו-ק.ס.

98. המערערים העלו טענה נוספת בנוגע לאיוש החמשי,vr והוא כי adam שליווה את ק.ס לא זמן לעדות, לשיטתם, באופן לא ברור. ואולם,vr ככל שסבירו המערערים כי היה צריךvr בcker,vr היהvr ביכולתםvr לזמןvr גםvr המשםvr זאת,vr איןvr להלןvr עלvr עצםvr.

99. בסוף פרק טענות זה כלפי הממצאים העובדתיים, טוענים המערערים,vr וכיvr שםvr טענוvr בביתvr המשפטvr המחויז,vr כיvr ליזהרvr מהעדויותvr שניתנוvr מבعدvr למחסומיvr שפהvr ותרבותvr,vr ובכללvr משרשרתvr מסירתvr דבריהם,vr עודvr במועדvr האירועיםvr.vr בדומהvr לטענותיהםvr הקודמותvr שלvr המערעריםvr,vr גםvr טענהvr זוvr קיבלהvr מענהvr מספקvr בפסק דיןvr שלvr ביתvr המשפטvr המחויזvr היהvr ערךvr לכךvr שאיןvr דיןvr עדותvr הנמסרתvr בשפטvr אםvr נאיםvr אוvr עדvr,vr וביתvr המשפטvr יכולvr להתרשםvr מדבריהםvr במשירין,vr כדיvr עדותvr הנמסרתvr שלאvr בשפטvr אםvr,vr "מכלvr שניvr",vr באמצעותvr מתורגמןvr.vr Umvr זאתvr קבעvr ביתvr המשפטvr המחויזvr,vr והואvr מצליחvr להתרשםvr מכנותvr העדvr ומרצינותו,vr כמוvr גםvr מהיעדרvr אינטרסvr להפלילvr אתvr המערעריםvr לשווה, vr ביתvr המשפטvr

המחוזי חזר על קשיים אלו ביחס לכלל העדויות, ועדין מצא כי גרסאות המתלונים מהימנות וסדרות, וכי הן גברות על גרסת הcpfira הכללית של המערער 2 ועל גרסתו הלא סדרה של המערער 1. לא מצאת מקום להתערב בקביעה זאת, כל וחומר משמדobar בהתרשםות ישירה וחד משמעות של בית משפט קמן אשר חווה את העדויות בעצמו.

100. אמשיך לטענה החמישית של המערערם, במסגרתה הם טוענים כי המסתכת הראייתית שהונחה בעבירות הכלכליות דלה ואני מספקת, מאחר שמדובר בעדות יחידה ללא ראיות מחזקות. לעניין זה אפנה לפסקה 95 להכרעת דין זו, ואצין כי לא מצאת שגגה בית המשפט המחוזי בכך שהסתמך על העדויות השונות ועליהן בלבד. בהקשר זה יש לעמוד על כך שהמעערער 1 מסר את הודהתו בדבר העברת הכספיים ללא דיוקן, אף אם בהמשך הוא חזר בו מדבריו. בית המשפט המחוזי קבע כי אכן ניתנה הודהה, וכי בשילוב העדויות שנמצאו מהימנות ואיתנות – המערערם מושיעים בעבירות הכלכליות, קל וחומר בשל היותם נתונים לשירותי מטבח. לא מצאת לנקון להתערב בקביעות אלו, ווזכור שוב, כי מדובר בקביעות המבוססות על שמיית עדים באופן ישיר והסקת מסקנות בהתאם.

101. עוד טוענים המערערם בהקשר זה כי לא היה ביכולתם להביא ראייה לסתירה על כך שהם מוחזקים כמו שהתכוונו להונאות, מפני שהם כפרו לחוטין בהיכרותם עם העדים. ואולם, כאמור לעיל, ידוע כי המערער 1 כן הודה בכך שהעבירות כספים ללא תיעוד, אף אם לא הודה כי הוא מכיר באופן קונקרטי מי המהדים, ומילא אין זו אלא אחריותם בלבד על גרסתם שלהם. אין זה הגיוני שנאשימים וטענו על טענת cpfira שלהם כאמצעי הגנה כולל עבור טענות קונקרטיות. משהונחה תשתיית ראייתית לכואורית בעיניהם, עדמה המשיבה בנטול ההוכחה המוטל עליה, והוצבה מסקנה המפלילה אותם. בכל שלב היה ביכולת המערערם לטעון נגד טענה זו, והם בחרו להיזמוד לאמירות מתחשות ומתנגדות, ואחריותם על כך היה שלהם בלבד. המערערם סבורים עוד כי נטול השכנוע צריך להיווצר על כתפי המשיבה, אף כשמדבר ביסוד שלילי של אי מסירת עדכון של פרט החיב בדיוח. והנה כי כן, המשיבה עדמה בנטול השכנוע שהוטל עליה, ושהמערערם לא הפריכו את טענה, בין אם בשל שתיקה, בין אם בשל טענה חלשה ובין אם בשלcpfira כללית – הרי שעמדת המשיבה נותרת איתה.

102. נותרה טענתם הששית והאחרונה של המערערם, אותה הם מקדישים לגור דיןם. לעומת זאת המערערם, הקביעות כי מעשיו של המערער 2 הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה הן מחמיות שלא לצורך, ועל כן יש להקל בעונשו. כן הם טוענים לגבי שניהם, כי יש להקל בעונשם משנקבע כי בעבירות הכלכליות אין מדובר בהלבנתה הון במובנה הקלסטי. דין טענות אלה להידחות.

103. הלא ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הרכאה הדינית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 5931/11 عبدالיב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). המקרה הנוכחי אינו נמנה עם אותם המקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

104. לא מצאת שגגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי מעשי המערער 2 הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה. המערער 2 פעל להעברה נסתרת של כספי קופר לידי חוטפים בסיני. בכך הוא סייע לביצוע עבירה מה חמורות שבספר החוקים, אשר לצידם עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר. ננקבע בגין דין של בית המשפט המחוזי, הערכים המוגנים בעבירות החטיפה הם הערכים הבסיסיים ביותר. אף שהמעערער 2 לא ביצע את מעשי החטיפה עצמו, הרי שהסיווע שהעניק פגע בדרך עקיפה אך משמעותית בערכים המוגנים. משידע המערער 2 על להיות מעשיו משלבים בפעולות חטיפה, הוא מוחזק כדי שעודד את החוטפים להמשך לחטוף, וכן מניע את הגלגים של המערכת המשומנת זו. מובן מאליו כי מדובר במערכות שהנזק המשמש והפוטנציאלי שלה הוא רב ואוד. למערער 2 חלק ניכר בכך, לכל היותר במסגרת תרומותו המשמעותית לתפעול המערכת.

105. זהו הדיון ביחס לטענות המערערים כלפי העבירות הכלכליות. לא מצאתי כי יש להקל בעונשם מאחר שהם ביצעו עבירות כלכליות שלא במובן הקלאסי. בית המשפט היה ער לכך עת הוא גזר את העונש בגין המתחמים, אך במכלול השיקולים, DINM נגזר כפי שנגזר באופן מידתי וסביר. גם הקביעעה כי נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על חומרה יתרה בנסיבות המערערים, אשר משווה להם אופי דומה לעבירה על פי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, מקובלת עלי. על אף שהמערערים ביצעו פעולות בכיספים חוקיים, הרי שהסתתרת פעולות אלה נועדה לאפשר את העברת הכספיים החוקיים למטרה בלתי חוקית. כל זאת, בוגדר עיסוקים המצביעי המוכר כנתוני שירות' מטבע.

106. עוד במסגרת הטענות כלפי גזר הדין, טוענים המערערים כי בית המשפט המחויז החמיר יתר על המידה עם המערער 1 בעניין כתוב האישום הנוסף. שכן, הכוח בדلتיהם סגורות כי ישנה סיבה המקהה את חומרת המעשים, וכי שגה בית המשפט המחויז משקבע כי המערער 1 היה המתכוון. לשיטתם, מתחם העונש שנקבע אינו הולם. לאחר עיון חוזר בכתב האישום הנוסף, סבורני כי בדיון המערער 1 נידון ל-24-25 חודשים בגין המviohus לו על פי הכתב האישום הנוסף. ראשית יצוין, כי העונש הוטל לאחר שקיים מספר שיקולים, ולא רק השיקול שהועלה בדلتיהם סגורות ומידת המעוורבות של המערער 1. במכלול השיקולים נמצא כי העונש ההולם הוא זה שנקבע. ובאופן קונקרטי, יזכיר כי במסגרת המעשים שייחסו למערער 1 בכתב האישום הנוסף הוא פגע במאץ המלחמה בטרור, מאיץ מן החשובים במדינתנו. מעשי המערער 1 בוצעו על אף הטרעה שהתקבלה מגורמי הממשל ולמרות ידיעתו כי מדובר בכיספי טרור. כאמור, בית המשפט המחויז שקל לקולה את השיקול שהועלה בפניו בדلتיהם סגורות, אך קבע כי אין בכך כדי לאין את חומרת מעשיו הקונקרטיים. כן נshall, כי המעשים בוצעו ממניע כלכלי בלבד. למערער 1 אכן היה חלק תכונני באירוע, על אף שני מעורבים נוספים הם שסייעו את אופן העברת הכספיים. המערער 1 היה מעודכן לאורך כל הדרך, והוא שדאג להעברת הכספיים לירושלים ואף היה זה שאישר את העברתם הסופית שם.

107. לא מצאתי כי בשקלול כלל הנתונים נקבע מתחם עונשה שאינו הולם, ואף יש לציין כי עונשו של המערער 1 נקבע במרקז המתחם, עם נתיחה כלפי חלקו התיכון. די בכך כדי להעיד כי בית המשפט המחויז היה ער לנסיבות המקבילות בעניינו של המערער 1.

108. לבסוף מצינים המערערים נסיבות נוספת לקולה אשר לשיטתם לא ניתן להנ המשקל מספק. גם לעניין זה התרשםתי כי בית המשפט המחויז שקל את כלל השיקולים, בדגש על השיקולים לקולה בעניינים של המערערים. גזר DINM של בית המשפט המחויז מפורט היטב, לאורכו הוא מונה את כלל הנסיבות הקשורות ושאינם קשורות ביצוע העבירה באופן מסודר ומונומך. כן יצוין, כי על המערערים הוטלו עונשים ברף הבינוי בנטיה לתיכון של מתחמי העונשה, וחלק מהעונשים אף נקבעו לריצוי בחופף, מה שמעיד על כך שבית המשפט המחויז היה ער לכל השיקולים הרלבנטיים ואיזן ביניהם כראוי.

109. אשר על כן, מן הטעמים רבים שבוארו לעיל, הייתה מציע לחבר' לדחות את הערעור על שני חלקיו.

שׁוֹפֵט

השופט נ' הנדל:

אני מסכימים.

שׁוֹפֵט

עמוד 21

השופט צ' זילברטל:

אני מסכימים.

שפט

לפייך הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ס' ג'ובראן.

ניתן היום, ה' באלוול התשע"ה (20.8.2015).

שפט

שפט

שפט